

H. van Elro

EINDE

Het smalle bed waarin gij zijt gestorven
en onze daden stom hebt aangezien
heeft uw genegenheid niet eer verworven
vóór gij het zeker einde hadt voorzien.

Gij hebt uw voeten aan de rust gewend
en uw gesloopte krachten doen vergeten
dat gij niet langer in de blijde tent
van een volkomen lichaam waart gezeten.

De dagen dreven naar een leeg verleden,
de grauwe nachten stalen droom en slaap,
toen werdt gij uit uw waardelooze leden
weer tot den vreemden ongebaarden knaap:

Gij hebt uw handen gansch uiteengelegd
op de gebergten van het koude laken...

Zóó heeft de dood u in een kort gevecht
verrast en snel gevangen kunnen maken.

G. Achterberg

STROPHEN

Over dit land alleen
zwierf ik, maar dit land heeft geen einde
en nu dool ik bij u binnen;
o oude wonde die ons pijnde,
zult gij beginnen
te heelen hier,
of heeter nog te schrijven?

Zij ging van mij vandaan
het licht van den lantaren tegen,
haar lange schaduw lag tot aan mijn voeten.
Zóó heeft zij voor het laatst mij willen groeten
met 't dierbaarst dat ik van haar had gekregen:
haar hoofd – en is toen in het licht vergaan.

Zal dan uw liefde grooter wezen dan mijn vrees?
Gij kwaamt terug onverwacht en vond mij slapen.
Mijn oogen beefden open – vrees overgleed
glans, dien gij niet kende . . . Slapen
Moet ik nu . . . Zie ik slaap zonder vrees.
Gij bidt u in den hof voor mij ten bloed.
Een haan driemalen kraaide, hoog en heesch.
Ik kom u als een Petrus tegemoet.

H. W. J. M. Keuls

KWATRIJN

De macht, die mij den ondergang beval,
Omringt mij met gebaar en leegen schal.
Zal ik een droom, een laatste kleinoed redden
Uit dit in spel en lach vermomd verval?